

P. 151

ANUL II. — No. 71.

20 BANI NUMĂRUL

DUMINICA 9 FEBRUARE 1903.

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență, pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR:

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după învolală.

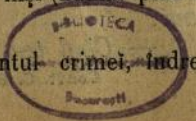
ASASINUL STRĂCHINEASCHI

R 06272

Parchetul, după ce a arestat vre-o 300 de inși (numai pînă acum), neputînd descoperi pe asasinul Străchineaschi, ia interogatorul ciinilor răposatei.

Faptul că nici-un ciine n'a lătrat în momentul crimei, îndreptățește parchetul să creadă în complicitatea lor cu ucigașul.

PENTRU JUBILEUL D-LUI STURDZA

D. Dim. Sturdza împlineste șaptezeci de ani. Cei mulți înainte! Nu avem nimic de zis în această pricină, căci — cu riscul de a fi tratați de opozanți în cartel cu guvernul — îndrăznim a crede că primul ministru nu comite nici o greșală sau călcare de lege împlinind șaptezeci de ani. O singură vină gravă găsim d-lui Sturdza în această ordine de idei: că tot pe vremea asta împlineste două ani de când stă la putere.

Avem, însă, câteva cuvinte de spus asupra jubileului ce i se organizează.

Ziarele liberale anunță că se va oferi d-lui Sturdza un mare banchet la Teatrul Național și o statueta reprezentând «Vigilența» care costă patru mii de lei.

Credem că e o adevărată ironie să oferi un banchet copios unui om despre a cărui sobrietate s'a dus pomina. Se știe că d. Sturdza, cu cele 10—20 de slujbe pe care le are pe cap, n'are nici timp să mănince ca lumea; adesea-ori dejunul și prânzul d-sale se rezumă într'o ceașcă cu ceai, — fără rom. Totuși, odinioară, d. Sturdza era un mare mîncăcios: avea un stomac care-i permitea să roadă ruble sau să consume câte-o duzină de unguri fripți, fără teamă de indigestie. Acum, precum am spus, d. Sturdza nu mai consumă de cît ceaiuri și... mici infamii.

Și mai nepotrivit de cît banchetul e să se ofere primului ministru statueta «Vigilența». Asta ar presupune că persoana căreia i se face un asemenea cadou să aibă, dacă nu ochi de Argus, cel puțin două ochi. Or, e cunoscut că d. Sturdza nu posedă de cît unul și un sfert. Cine naiba a mai pomenit: «Vigilență» chioară?

Și încă comitetul organizator al jubileului găsește cu cale să publice prin gazete și cât costă cadoul d-lui Sturdza: 4000 de lei. Bine că n'a adăogat: și 75 de bani, ca să fie mai precis.

Asta e, vă cer pardon doamnelor și domnilor, asta e cam... mitocănie.

Când faci cuiva un cadou, nu

valoarea bănească a obiectului are importanță, ci gustul cu care l'ai ales și dragostea cu care-l dăruiești. E inutil, ba chiar indiscret, să faci cunoscut persoanei cu pricina prețul cadoului. Numai prin Dealul Spirii o s'auzi pe «madam Potropescu», spunînd «nașichi»:

— Poftim nașică un cadou pentru onimastica 'mneatale: o pereche de papuci cusuți cu fir și cu ibrișim pe canava; i-am luată, io și cu Mnealui de la Giaburofu și ne-a costat o groază dă parale: unspe franci și cinspe santimuri!...

...La urma-urmei dacă era vorba ca liberalii să facă d-lui Sturdza un dar scump, suma de 4.000 de lei e mai mult de cît meschină.

Sunt în partidul liberal atîți foști strîngători de mucuri de țigări cari azi au ajuns milionari, sunt atîți burtaverzi parveniți, atîți d'ăia cari au învîrtit roata de la finanțe, sunt atîți cari s'au înțolit numai grație «vigilenței» d-lui Sturdza, în cît primul ministru ar fi meritat mai multă recunoștință.

Nu o biată statueta, ci toate statuile de pe Bulevard puteau să i le cumpere acești coate-goale cari au profitat de «vigilența» d-lui Sturdza ca să se pricopsească în datina vistieriei Statului.

Jorj Delamidi.

IN AȘTEPTARE...

Marie.

Postașul meu era 'ntr'o vreme
Cel mai gentil dintre factori
Și n'a fost-zi odinioară
Să nu 'mi aducă el scrisori...

Postașul meu acuma, însă,
E un tiran și jumătate,
Căci nu 'mi-a mai adus de-un secol
Scrisori draguțe parfumate...

L'am întâlnit ducînd aseară
Un plic micuț și violet
Unei vecine dragălașe,
Cu graiul ochilor șiret...

'Mi-eră necaz par'că pe dînsul
Și pe vecina cu ochi vii
Și, suspinînd, i-am spus atîta:
— Dar pe la mine cînd mai vii?...

Postașul s'a oprit o clipă
Și încercîndu-se a zîmbi,
A strîns neștiutor din umert
Și mi-a răspuns:

— Cînd te-o iubi!...
Const. C. Brăescu.

AGEAMIŪ

In infirmeria sergenților de stradă zăcea de friguri de mai multe zile Neagu sin Toader. Dobîndise friguri de spaimă:

— Și cum a devenit de ești bolnav, mă vere Neagule?

— Aoleo! Păcatele mele!

— Spune-ne și nouă.

— Vai de păcatele mele! Eram de sirviț...

— De pază...

— Ei, de pază...

— Unde?

— Pe la statuia lu Lăhvaru...

— Calea Dorobanților?

— P'acolo...

— Ei?

— Eu nu văzusem nici-odată statuia...

— Și?...?

— Vrea să spun că nu văzusem nici odată ziua statuia aia. Văzusem p'a lu Iliad, p'a lu Lazăr, p'a lui Mihai Vi-teazu...

— Ei, și te-ai speriat?

— Ce să mă sperii!

— Dar?

— Iți spui că eram de sirviț... Se înoptase. Aud un fluerat. Alerg... Mă chema Stancu... sergentu din strada Că-tun... Ce e Stancule? Un picuț a furat un covrig de la lane simigiū.

Dacă i vedea pe picuț cu covrig du'l la Secție...

Să i duc... Dacă picuț a mîncat covrigu?... Am ris și am plecat... M'apropiam de statuie...

— A lui Lahovary?

— A lu Lăhvaru...

— Ei?

— Era întuneric rău în piață... Eei... Mă uit spre statuie și văd... o umbră de femeec.

— Ce spui?...?

— O femeie se urca pe trepte și vrea să strice statuia...

— Ce spui?

— Am stat pe loc. Femeia dibuia pe întuneric... Am tras un fluer strașnic din țigal... și... haidi... m'am repezit... hop...

— Spre femeec?

— Da... Am sărit gârlaju... că nu era nalt... și... pitiș-pitiș... m'am apropiat... și...

— Și?...?

— Am întins repede mîna.

— Spre femeec?

— Da. Și am apucat'o de călcîiū... Călcîiū rece ca ghița... și tare... Am amuțit... mi s'a înleștat fălcile...

— Și?

— Și am căzut jos... speriat... Femeia era lipită de statuie... și... tare ca fieru...

— Pe urmă?

— Pe urmă trei vardisți, cari veniseră la țigalu meu... m'a ridicat obială moale de jos... și... m'a adusă aici...

Uite, vine doftoru... tăcere...

D. Teledr.

DOLEANȚELE UNUI PICTOR

Madam Smara este critică de artă la *Universul*.

Mi s'a 'ntimplat mare rușine,
Ingrozitoare mi-e ocară:
M'a lăudat... vai!... ghiciți cine?
M'a lăudat ea!... madam Smara!

Imi vine să mi trag glonțe'n timplă...
D'aia muncii e'u iarna, vara,
Ca să pătesc ce mi se'ntimplă:
Elogii de la madam Smara:

Din visele'mi ce mai rămase?
Să plec, să fug, blestemind țara,
Căci trebui sa fiu prea Tânase
Ca să mă laude și Smara!

Mi-am rupt penelul și paleta
Și m'am făcut roșu ca para,
Cînd am văzut — citind gazeta —
Că s' lăudat de madam Smara!

Ce i-am făcut e'u dinsei oare
Ca să și răsbune — așa, barbara?
Ce crim'am comis, frățioare,
Ca să mă bage mesa Smara?

Tarascon.

ASASINAREA STRĂCHINEASCHI

— Ați auzit, Ionescule?
— Ce Popescule?
— Străchineasca a fost omorâtă.
— E o noutate pe care-o știu de acum douăzeci de ani.
— Ați căpiat? Crima s'a comis erî...
— Vream să spuî că eram sigur d'acum douăzeci de ani că Străchineasca o să sfișească așa... Ai văzut pe stradă uneori câte-o femeie frumoasă care par'că valsează cînd merge, cu un suris permanent pe buze, un suris așa de promițător și plin de „vino'neoace” în cît d'abia te poți stăpîni să-i spuî o obrăznicie și să sări la ea s'o săruți?

— Nu n'nteleg...
— Ți s'a 'ntimplat vr'odată să fii nemîncat, să n'ai cu ce'ți plăti un dejun, și să zărești la vitrina lui Capsa o trufanda așa de apetisantă, că'ți vine să spargi geamul și să taberi pe ea?

— Tot nu văd ce-are aface cu...
— Ei bine, după părerea mea, Străchineasca asta trebuia pedepsită ca agent provocator la crimă. Era o tentațiune violentă și subversivă pentru cei slabi de ingeri. Cînd o vedeai stafidită ca o vrăjitoare din cauza privațiunilor ce și impunea și știeai că bătrîna avară posedă sute de mii de franci; cînd o zăreai cu turma de cîini după dînsa, javre scîrnave pe cari le hrănea mai bine de cît pe ea

însăși și pe ai săi, să mă erte Dumnezeu că vorbese cu păcat și încă de un mort, dar simțea că și se urcă sîngele la cap și...
— Și?
— Și... tu om onest, treceaî înainte afurisind soarta, dar s'a găsit într'o zi unul care nu s'a putut împotrivi ispitei... Îți repet, Popescule, eram incredințat că Străchineasca o să dea odată de lucru reporterilor de «fapte diverse». Cînd vezi un om gras și cu gîtul scurt, știu că l' pîndeste apoplexia; cînd vezi unul jigărit și tușind, știu că o să moară de oftică; e'u cînd o vedeam pe Străchineasca, puteam pune rămășag că n'o să se stingă de bătrînețe ori de boală... L'a prins pe asasin?

— Nu încă. Parchetul a arestat pînă acum vre-o sută de persoane, pe toți cîți aveaî de aproape sau de departe legături cu victima: pe gardistul din colț, pe lăptăreasă, pe găzar, pe băiatul care-i aducea dimineața „Universul”, o sumedenie de lume.
— Avea vre-un indiciu contra lor?
— Nicî-unul, simple bănueli.
— Cam abuzează onorabilul parchet de puterea ce-i dă legea. Un om e omorît. Fiind-că tu magistrat n'ai fost în stare să dai de o urmă a criminalului, sau fiind-că acesta a știut să facă să dispară ori-ce urmă, oare ai dreptul să arestezi pe toți cîți cunoșteaî pe victimă: pe rudele și amicii săi, pe bărbierul la care se rădea, pe băcanul unde și lua aperitivul, pe...? Lanțul acesta al „bănuelilor” e infinit. Arestezi un om nevinovat, dai faptul pradă gazetarilor cari vinează știri de senzație, arunci pe un biet inocent în gura lumii birfitoare, îi terfelești onoarea și după un ceas sau o zi îi dai drumul de la arest, cu aceeași seninătate cu care ai da fum de țigare pe nas. Dar cum rămîne cu nenorocitul pe care ziarele „bine informate” l'au trecut o zi drept asasinul eutărui, fără ca măcar să și mai dea osteneala să desmintă a doua zi?... De asta nimeni nu se sinchisește... Dar este speranță să descopere pe asasin?

— Greu...
— Poate imposibil.
— De ce?
— Uite, imi vine o idee ciudată: dacă Străchineasca n'o fi asasinată ci sinucisă?
— Ei așa!
— Ipoteza mea e foarte verosimilă. Inchipeșteți că această Madame Harpagon era obsedată, torturată, zi și noapte, de ideea că după moarte banii, bănișorii ei strînși cu prețul unui martiriu voluntar, o să cadă în mîini streine care o să-i cheltuiască în plăceri. Poate că adesea tresărea din somn, tulburată, suferind groaznic, că i se arătase în vis ospățul vesel al rudelor cari mîncău cu lingura aurul ei. Avarii aî de multe ori asemenea

halucinațiunii. Dacă într'unul din aceste teribile momente s'o fi găsit și și Străchineasca?

I-a venit atunci o idee diabolică. S'a repezit la comoara ei, a gustat încă un minut de supremă voluptate contemplînd-o, apoi hîrțile de valoare le-a asvirlit în fiacără sobei, iar aurul și argintul l'a ascuns unde-va adînc, ori l'a aruncat în vr'un puț.

— Și pe urmă?

— Pe urmă a simulat un omor cu furt. A forțat lacătul cufărului, l'a deschis, și-a pus unghiile'n gît și... gata! A murit cu zîmbetul pe buze, știind bine că nimeni n'o să pue mîna pe tezaurul ei, nimeni n'o să poată să l' risipească, de-oare-ce toți o să creadă că a fost jefuită de ultimul ban de cincî și justiția o să se plictisească în cele din urmă să mai caute pe pretinsul criminal și hoț... Hei, ce crezi de ipoteza mea?

— Cred, dragă Ionescule, că ai o fantezie prea macabră și că te-ai zăpăcit romanele pe cari le-ai citit în copilărie și haiducii lui Macri.

— Ești prost! Dar există roman mai plin de minunății ca viața reală, măi? Totul e cu puțință în viață!

— Hai să bem o bere și să mai vorbim.

— Și asta-i cu puțință, haide.

Ghiță Delacooperativa.

POETUL ȚĂREI MELE

E tînar cu speranțe și mare viitor,
Căci tînarul meu este un nobil autor,
De opere mărețe, ce trebuie să-i vie,
În geniala minte; cu siguranță știe!...

Și pentru asta umblă sbîrlit, nețesălat.
Ce-i pasă, nu e oare de muze sărutat?...
Nu-și simte oare fruntea cea pururi nespălată
De nimbul inspirărei frumos iluminată?!

Cu părul lung pe umeri, măreț ca un Cezar,
Cu pași de-un cot jumate, pășește pe trotuar,
Cu pălăria naltă pe ceafă prinsă bine
Cu ochelari la... spate și găuri la botine.

Trăește ntr'o cocioabă, visează un palat,
Ce are să și zidească cînd si-va consacrat
De toți, ca om de geniu, în scumpa-i Romînie
Și vor veni n'preună onoruri și-avuție!

Dar pln'atunci v'asigur că n'o să-l supărați
Dacă pe datorie amabili o să-i dați,
Galoși, palton, umbrelă, chiar două trei flanele.
O cîte nevoi n'are un geniu-al țarei mele!

Un geniu ce — rușine și culmea ironiei! —
Nu-i nici copist la Culte, — el, fala Romîniei!
Și care foarte-adesă drept ori și ce mîncare
Hrănit e doar cu visuri, decepțiuni amare.

Mimi Pinson.

DESPĂRȚIRE

O! unde-s, scumpo, visurile mele
Și unde e incredințarea ta
Că nu va fi etern pământul, cerul,
Dar că în veci tu nu mă vei uita?

Era în vorba-ți numai trăinicie
Și 'n sufletul tău vis de vară,
Eă te-ascultam, ca'n templu. Imi părea
C'a fost un basmu viața mea amară.

Azi simt nespuse minciuna vorbeii tale:
M'am îmbătat de pură apă chioară;
Ai fost un demon, sau o «Traviata»
Cîntată de un Bușcă pe vioară.

Iar eă? Un ala, ce n'am fost în stare
Să strîng cu francu ca să-ți iau și ție
Măcar o roche de doi franci un metru—
Chenzina mea? la birt și la chirie.

— O mină am și eă .. am zis. Să pot,
Ti-ași cumpăra întreaga Lipscănie.

— O mină? Da? Rămii ferice, dom'le!
Păstrează-ți-o și fă .. economie...

C. Cosco.

PE LA UNIVERSITATE

La facultatea de medicină studentele,
scandalisate, discută în grupuri:

— Îți închipuiai, dragă, tocmai Fifța să...

— De, soro! Auzi că'n laborator ar fi
prins-o cu Popescu!

— Ce imprudență! Tocmai în labo-
rator....

Vine profesorul. Toată lumea trece în
laborator. Se fac câte-va experiențe. Apoi
profesorul, înconjurat de studenți, între
altele spune:

— Și pînă acolo va ajunge civilizația,
d-lor, că poate vom prepara copii în la-
boratoare!

În mijlocul unui tumult general, se aude
o voce:

— Nimic mai simplu, d-le profesor, Po-
pescu deja a *preparat* unul!

* * *

La facultatea de litere, d-ra Mița pla-
sează bilete pentru o serbare filantropică.

— Un bilet, domnul meu, pentru....
etc. etc.

— Dacă mi-l dai gratis, d-ră, cu plă-
cere.

— A, mă rog, domnule, eă nu dau de
geaba, eă dau cu parale.

— Da, da, d-ra dă cu parale, strigară
mai mulți inși în cor.

— Cu cât, d-ră?

— Cu trei lei...

— Mă, ai dracului băeți! exclamă încet
Moș Marin trecînd pe acolo cu o specia-
litate în gură.

* * *

La facultatea de drept, e examen de
procedura civilă, la care se presintă și
două domnișore.

Excelentul și spiritualul profesor, Gheor-
ghe Tocilescu, le măsoară cu privirea și

apoi, cu surisul] său caracteristic, le în-
treabă:

— Hm... nu vă e frică?

— De ce, d-le profesor?

— De procedură... Dacă mi-o veni, așa,
o poftă să vă trîntesc?

— Ne vom presenta a doua oară.

— Dacă v'oi trînti și a doua oară?

— Ne vom presenta a treia oară.

— Cum văd eă... o să prindeți gust de
trînteală. Risul e general.

— Dumneavoastră urmați și literele?

— Da, d-le profesor, chiar azi dimi-
neață am dat examen în-scris la d-nu Gri-
gore Tocilescu.

— Despre ce ați scris?

— Despre sarcinile femeilor la Atenieni.

— Hm... sarcinile-s cam grele! Ați
scris bine? Sala răsună de risul studen-
ților.

— Silențiu! Acum să intrăm în ma-
terie: ce vă place d-voastră mai mult:
oposiția, apelul ori recursul?

— Mie, apelul, răspunde una.

— Ce fel de apel? Apel la sentimente
nobile?

— Apelul în justiție.

— Dar dumitale, d-ră?

— Mie, opoziția.

— Opoziția vă pune într-o poziție cam
dificilă, căci chestia e cam obscură. Ce
termen se cere pentru opoziție.

— 5 zile.

— Nu e prea puțin?

Risul e omeric.

— Sentința variază?

— Variază.

Va să zică, îi place și ei să varieze...

În sală e o adevărată urgie de ris. D.
profesor dă câte-o bilă roșie d-șoarelor și
ese lăsînd, ca de obicei, în urma sa, ve-
selia cea mai mare.

Delahă

CA ASTĂ-VARĂ...

Senin, senin, ca astă-vară;
Rar cte un val pe marea clară
Dă fuga'n mersul lui stingher.

Cum bîjbie și sus pe cer
Vr'un nor răzleț, ușor ca fumul,
Ce rătăcit își cată drumul.

Stău bărci la rînd, ca astă-vară
Pe mal și stău pescarii iară
«Spre larg» îi pierzi din ochi de par'că
Un fluture-i zorita barcă
Și rar de vezi sburînd vre-un stol
De păsări, în grăbit ocol.

De la fereastră'mi rotesc ochii:
Mai sunt din urma mamei Dochii
Ici, colo, petece de ghiață
Pe mal—ca mine se desghiață
Și bietul nas va soarbe iară
Duhurile de astă-vară.

Constanța, Ianuarie 1903.

Ileana.

LA CONSILIUL COMUNAL

Un consilier. — Cer să mi se spuie
dacă fabrica de ghiață, înființată de co-
mună cu atita cheltuială, funcționează
în prezent, și ce cantități produce pe zi?

D. Iancu Cezărescu. — A?

Un procopist. — B!

All procopist. — C.

Un consilier comunal. — Să mi se spuie
și ce venit a produs pe lunele Decembrie
și Ianuarie.

D. Iancu Cezărescu (cu un aer foarte
inteligent). — E!

Un procopist. — Răspunde, domnule!

D. Iancu Cezărescu. — I!

Un consilier comunal. — Rog pentru
răspuns

D. Iancu Cezărescu. — O! Un consi-
lier comunal. — Fac chestie gravă...

D. Iancu Cezărescu. — U! Toți con-
silierii procopiști (în cor). Cerem date!

D. Iancu Cezărescu. — Despre ce, nene?
Procopiștii (în cor). — Dacă pe lunele

Decembrie, Ianuarie și chiar Februarie,
fabrica de ghiață a Comunei a produs
vr'un venit bănesc și dacă funcționează
normal.

D. Iancu Cezărescu (foarte încurcat). —
Vă rog să-mi dați două-zeci și patru
de ore ca să vă pot răspunde!

Teleor.

UNICUL REGRET

Cînd am eșit în zori de ziuă, din circuma pipernicită,
Umblam pe trei cărări. Departe, nehotărit și răgușit,
Cîntau cocoșii; o flășnetă, cînta un vals hodorogit.
Și sus pe cer, bălăia lună, dormia în haina-l aurită.

Era o noapte-asa superbă!... o 'nchipuire de poet.
Nu volii uita-o nici în lumea, cea vagă și închipuită...
Atita doar, că'n noapte-aceea, la circuma pipernicită,
Lăsat-am pentru hăutură, drept plată, părul amanet!...

Victor.

DISTRAȚIA PARISIANĂ

Parisianu și Dumitrescu învîrteaă roata
de la finanțe, apoi stropeaă cu roate de
cauciuc la șosea pe pietonii cinstiți, dar a-
cum gazetele îi trag la rotativă și susțin că
asemenea oameni ar trebui să fie trași pe
roată ca în evul mediū.

* * *

S'aă făcut cercetări la teatru să se des-
copere cine a strigat «cuteurigu» la repre-
zentația piesei «Cuvîntul Mortului» care a
ținut pînă la orele 2 noaptea.

S'a aflat că strigătul a fost scos de unul
din «cocoșeii» lui Parizianu care ajunsese
din întimplare în cassa Teatrului.

* * *

D. Costinescu a luat măsuri ca să nu
se măi comită fraude la tragerea la sorți
a titlurilor de rentă.

Cu alte cuvinte, d. Costinescu bagă bețe
în roată bieților funcționari cari ar vrea să
calce pe urmele lui Parisianu.

Coco.

Amicul nostru artistul Liciu în diferite scene din «Lipitorile Satului», în rolul lui «Moișilică» *)

BALUL COFETARILOR

«Sala Băilor Eforiei, societatea lucrătorilor cofetari din România, Vineri 7 Februarie 1903 al 14-lea mare bal cu tombolă, avînd toate numerile cîștigătoare, sub patronajul d-lui ministru C. I. Stoicescu.»

Așa spun afișele. Și noi zicem că, dacă toate numerile tombolei sunt cîștigătoare, adică vorba grecului «zoco la siguro nu zoco la noroc», atunci ar fi fost mai nemerit ca balul să fie pus sub patronajul lui Parisianu, cel mai meșter în arta de-a măslui roata norocului. Mușiu Cosmetică Stoicescu ar fi fost mai la locul d-sale patronînd balul frizerilor și al coaforilor.

Mai departe, citim în afișele cu pricina :

*) Orî-ce reproducție a acestui clișeu este strict interzisă. În special «Calendarul Minervei» și «Revista Teatrelor» sunt riguros oprite să reproducă ilustrațiunea aceasta.

«Ținuta cuviincioasă este de dorit.»

Notați că e numai de dorit, nu obligatoare, cu alte cuvinte ținuta necuviincioasă nu e interzisă. Eă, care sunt dușman neîmpăcat al etichetei, mă bucur că s'a găsit în fine un bal la care cine-va se poate duce în vestă, în papuci, în cămașa de noapte, sau chiar și mai în «negligé.»

Orî cum o fi, e sigur că la balul cofetarilor o să ia parte *crema* societății, că domnișoarele prezente o să fie niște adevărate *bomboane* și o să privească cu multă *dulceață* pe cavaleri, cari, la rîndul lor, vor fi niște băcți de *zahăr* cu vorba dulce ca *mierea* și le vor încînta cu *migdale amari*.

Vor fi, probabil, și d'ăi cari o să se *zaharisească* la bufet și o să ție toaste, cari vor fi niște adevărate *beltele*. Dar vorba aia: dacă-i balul cofetarilor, bal să fie!

Corleopol.

CE ÎI DESPARTE

S'a cunoscut la „*Uniune*“
La o serată. De minune!
El e student în drept, se spune,
Iar *Ea* e pe la Bele-Arte.
— Numai Senatul îi desparte.

Veți zice 'ndată: «s'a iubit».
O nu! mai stați! Ce v'ați grăbit!?
De data asta n'ați ghicit:
Pin'la amor e cam departe.
— Indiferența îi desparte.

El, ce e drept, iubește fata:
Albaștri-i ochi l-a și dat gata,
Dar *Ea* nu-l vrea pe el, ingrata.
Nu merge treaba, ca la carte,
— Căci sentimentul îi desparte.

După vacanță, s'a mutat
Pe strada *El* și s'a 'ntimplat
Că foarte-aproape și-a luat
O cameră, pe-aceeași parte:
— O casă numai îi desparte.

(Dar, pin'acum merg bine toate).
O așteaptă sperînd, că poate
Va merge pin'la facultate
Cu dînsa... Dar, n'a avut parte
— Căci ora de curs îi desparte.

S'a hotărît să se lipsească
De curs, o dată s'o 'ntîlnească
Amorul să-i destăinuiească;
Cu timpul poate că l'împarte
— Cu ea și nimiehi nu-l desparte.

Dar ea plecă cu o amică,
Și nicî-o dată singurică,
Așa că treaba se complică:
Să și spuie dorul n'avea parte
— Cît timp amica îi desparte.

Atunci studentul ce și-a zis?
Mai bine să-i declar în scris
Că: Cu ea viața-ar fi un vis,
C'o voi iubi pînă la moarte,
— Și numai dînsa ne-o desparte.

Cînd a scris tot ce-avea să-i scrie
A pus scrisoarea la cutie
Și-a așteptat răspuns să-i vie.
Spera, că nemiloasa soartă
— N'o fi prea crudă să-l despartă...

De-a lui iubită An... (Parol?!
Eram să dau fata de gol!
Dar să revin fără ocol...)

Ce vreți?! Destinul crud nu iartă;
— S'a hotărît ca să-l despartă.

O dată se 'ntorcea acasă
Tirziu, prin noaptea friguroasă...
Cînd, (va!) la poartă lingă casă
Zări cum dînsa, mai de-o parte,
— De-un individ că se desparte.

Studentul azi s'a cumîntit;
O altă fată și-a găsit
S'a consolată, s'a potolit
Și grija *El* n'are s'o poarte
Căci noaptea-aceea îi desparte.

Gep.

SPRE ALTE ORISONTURÎ

Tu care-aprinzi în mine flori de fericire,
Iubită ideală ce vecinic amăgești.
Cînd îți șoptește aeeva cuvinte de iubire,
In loc să'mi vii în brațe-mî, de ce mă ocolești?

La ce îți folosește să rătăcești pribeagă
Din loc în loc nomadă, mereu să tot flirtezi.
Dacă-ai veni la mine, te-ași ține o noapte - întrégă,
In desmerdări duiioase, la pieptu'mî să visezi!

Căci dacă-ai ști iubirea ce'n pieptu'mî clocotește
Cînd mă gîndesc la tine flămînd și visător.
O! ai pricepe-atuncea p'acel ce te iubeste,
De ce prefer realul p'un vis amăgitor.

Eū nu sunt dintr'aceia ce fără îndurare,
Te-ar da pe mîna unui burtoș de circiumar
Plătindu'și datoria, saū fără remușcare
S'ar înfoli din tine, ca un milionar!

De te-ași avea vr'o dată în mină, o!... hirtie!
Și lucru'l de mirare la un poet sârman —
Cu tine ași petrece o noapte de orgie,
Din tine n'ar rămîne nici cel din urmă ban?

Poeți—amanți ai muzei—nu mai cîntați natura,
Amorul, ș'alte flacuri, ce's pline de scînteii;
Dar goale și sârmane ca și literatura...
Căutați hirtia albastră de una sută lei!

Chic.

*Societatea internațională a chelnerilor
din București va da în seara de 12 Fe-
bruarie, în sala Băilor Eforiei, un splendid
bal, pus sub patronajul d-nei și d-lui D. M.
Bragadiru.*

Se va petrece admirabil.

REFORMA VĂCĂREȘTILOR

Cît timp penitenciarul Văcărești
servea să adăpostească pungași ne-
blazonați, haimanale cari — dacă
au strămoși morți în timpul cru-
ciadelor — au murit în cazul cel
mai fericit... în ștreang, cît timp
zic Văcăreștii era un stabiliment
democratic, actuala sa organizație
era bună.

De la o vreme însă Văcăreștii
tind să devie un local «pschutt»,
«v'lan», «high-life», «copurchic».
Acest penitenciar începe să fie frec-
ventat de o sumă de membrii mar-
cațni ai elitei societății bucureștene,
ca să nu zicem *parisiene*.

Se impune deci o radicală trans-
formare a Văcăreștilor; se impune
ca această închisoare să fie ast-fel
amenajată ca să corespundă noiei
sale meniri și să poată oferi o osp-
italitate confortabilă și plăcută dis-
tinșilor săi oaspeți.

In primul rînd propunem ca
lanțurile cu cari sunt legați deți-

nuții să fie confecționate cel puțin
din aur doublé și să fie ornate,
dacă'i posibil, și cu cite-un mic
brelor de la Radivon.

Pentru distracția deținuților, n'ar
fi rău să se dea din cînd în cînd
la Văcărești, cite-o serată dansantă
despre care «L'Indépendance Rou-
manie» să fie însărcinată a face
dări de seamă.

Patinajul, scrima, lawn-tennisul,
să fie de asemenea permise.

Intr'una din săli să fie instalate
o masă de poker, una de maca și
un bileard.

Afară de asta, știut fiind că mu-
zica îndulcește moravurile, ar fi
bine ca să se organizeze un cor
al deținuților. Condamnații pentru
falș în acte publice nu vor putea
face parte din acest cor, căci vocea
lor în toate registrele nu va putea
da de cît note false. Cel mai în
vîrstă dintre osîndiți va fi numit
șef de bandă... pardon, dirijor de
cor. Partițiunile muzicale nu vor
fi scrise nici în cheia de *sol* nici în
cea de *fa*, ci în... «chei potrivite».
Măsura bucăților ce se vor cînta,
de asemeni, nu va fi nici $\frac{2}{4}$ nici
 $\frac{3}{4}$, nici vre-o altă măsură muzi-
cala, ci se va preferi... măsura an-
tropometrică.

La concertele ce se vor da e si-
gur că va asista—vorba d-lui Clay-
moor—acel «tout Vacaresht» ele-
gant care—cu drept cuvînt—pe noi
ăștia din popor ne privește de sus...
din deal.

Coco.

ÎNȘTIINȚAREA D-LUI DR. MĂLDĂRESCU

In aula facultății de medicină din
București este lipită următoarea nos-
timă

Inștiințare,

Hygiene este baza unei bune educații.
Curățenia casei este basa hygienei. Localul
noū al Facultății noastre este construit în
conștiințele igienice cele mai noi, în-
țestrat cu latrine sistemul cel mai perfec-
zionat. Rugăm pe d-nii Studenți a studia
mecanismul privaților Facultății care este
cel mai din urmă cuvînt al științei în a-
ceastă privință, a uza cu băgare de seamă,
a evita murdăriile ca oamenii de știință și
civilizați ce sunt.

ss. Dr. Măldărescu.

Din parte-ne sfătuim pe studenți
a nu face studii prea îndelungate

prin privațiile Facultății, căci ori-cît
de perfecționate vor fi, credem că
nu-i higienic să trăești într'un me-
diu așa de parfumat.

Sperăm, apoi, că studiul meca-
nismului privaților este facultativ
și că d. dr. Măldărescu nu va face
la examen întrebări studenților și
din această materie pe care n'o ve-
dem figurînd în program.

Cînd se va introduce în pro-
gramul oficial, atunci se schimbă
chestia; atunci vom vedea poate
prin gazete anunțuri ca următorul:
«Doctorul Clistirescu, specialist în...
mecanismul privaților».

Pînă atunci, însă, repetăm: sfă-
tuim pe studenți să nu'l asculte pe
d. dr. Măldărescu, decanul lor, a-
dică să nu'și bage nasul unde nu
le fierbe oala.

In țara romînească, pe lîngă in-
strucția publică, există în adevăr și
instrucție privată; pînă acum însă
n'am auzit de: instrucție la privată.

Șandernagor.

LA MASA VERDE

Intre două jucători, la Club:

— Monșer, vād că trișezi totașa de bine
ca și mine, nu putem să ne furăm reci-
proce; să nu mai jucăm pe bani.

— Dar pe ce?

— Ha! să jucăm pe cuvînt de onoare.

SUPLIMENTUL BLEGO-ROMÎN

Ziarul „Adevărul“ a găsit cu cale
că are așa de mult spirit în cît nu
mai încape în ziarul obicinuit, deci a
hotărît să tipărească un supliment spe-
cial intitulat „Belgia Orientalului“. E
drept că suplimentul oferă ca premii
un filtru acelaia dintre cititorii care
va face haz de mucalitele-î glume.

Suplimentul blego-romîn debutează
prin a ne șterpeli una din rubricile
„Zeflemelei“ cunoscute de toți: „Sim-
patiile noastre“.

Ne-a șterpelit doar rubrica, zadar-
nic însă se va încerca să ne răpească
și simpatiile publicului cititor.

Cititorii noștri nu pot fi ademiniți
cu filtruri. Printre dînșii nu se gă-
sește nici unul dăia cari... beaū apă
și cari să aibă deci nevoie de filtruri.
După sărătura spiritului „Zeflemelei“
e nevoie de băuturi mai inteligente.
Citind suplimentul blego-romîn, însă,
ai trebuință de un filtru; cu alte cu-
vinte: rahat cu apă rece.

Kiriak Napadarjan

AUTORULUI ROMANULUI „FECIOARA“

«Fecioara» și-a rămas fecioară
Prin librării; public cuminte.
Cu toți gândit-au la durerea
Ce poate-avea un biet părinte!

Birlad

E. G.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Brăila

Sfârșitul conferinței de la Lupu Gold.—
Dama cu ochelari. — Inceputul
unui amor.

(Urmare la romanul «O crimă la miezul nopții»)

Nici o dată nu simțise acea mișcare; pământul de sub picioarele oratorului părea că fuge. De pe tribună unde dînsul vorbea, părea că auditorii stau proptiți pe cap. De o dată dînsul încetă, în întreaga sală se făcu tăcere; numai din anticameră se auzeau chioțele unor stoalfe care chefuiău. În această tăcere se făcu o mișcare printre toate hai-manalele, covrigarii și circiumarii falșiți cari umpleau sala, — un foșnet ușor de roche ajunsse pînă la urechea oratorului, toți se daș în lături.

Chotescu își învinse prima emoțiune și la apariția aceasta nouă dînsul reîncepu să vorbească, cu același gest larg și nervos, întindându-și ochii lui scilpitori spre noua venită. Aceasta era o femeie de mijloc, tinăra, îmbrăcată în negru și ochii ei de un verde spălăcit luceau după niște ochelari de aur.

— Uite, îi șopti apropiindu-se de orator intimul său prieten Marchizul de Vlăduț, și voind să-l facă atent il înghionții la spate.

Nu 'ți-am spus eu!... Hei!... cînd n'ăși cunoaște și eu la marfă!... Doar am fost Slătineni amundoi!...

Oratorul sfîrși prin celebrele convenite care au rămas memorabile încă în anele tuturor acelora cari fac pe ștîngarii: «Ast-fel că numai prin frecare se capătă toate minunățiile, — frecăm chibrit și avem foc, frecăm ghiață murdară și avem lustru, prin frecarea atomilor avem în natură altele fenomene, practicați deci d-lor frecarea căci numai prin ea și pentru ea putem avea a-titea variațiuni».

Ultimele cuvinte au fost acoperite de un tunet de aplause. Marchizul neputîndu-și stăpîni mișcarea de simpatie și admirație pentru succesul prietenului lui îl îmbrățișe sărutîndu-l. Chiar bătrînul Gold, antreprenorul sălei, într'un acces de multă simpatie își mingia mustățile lui sure stînd călare pe un butoiș mic și gol etichetat «secară».

Dama cu ochelari supunîndu-se și ea aceleiași simpatii generale glăsu atunci și ea: «Aduc viile mele omagii genitului Chotescu»

și zise privindu-l cu duioșie prin ochelarii ei de aur.

Chotescu întinse minile lui tremurătoare de..... emoțiune dar rămase mut.... O!.. în sufletul lui simțea o altă emoțiune mai caldă și mai răsunătoare mult, chiar și de cît chioțele stoalfelor din odaia vecină. Marchizul văzînd turburarea marelui său amic, îi veni în ajutor.

— «Cocoană, sărut mîna, șezi colea, Jupinu Gold care e complezanț o să 'ți facă loc, — pînă una alta să ne facă o saramurică de-a cu ardei din vr'o două-trei baboiași și să ne aducă o jumate cu alămfe, știi nu prea are haz vinul fără mizilie».

— Hei! băete... Ce belești fasolea, — urlă Marchizul de Vlăduț cu vocea-i tunătoare!... — Uite al Dracului!... par'că ar fi un ghinărar do Itindență, așa se mișcă — întinde o petică pă a masă și adu aci trei cinzecuri de secarică și vr'o 2-3 covrigi pînă să se frigă ai baboi...!

(Urmare în No. viitor).

Oncă Strîmbu.

* * *

Nota Red. — Reîncepînd publicarea romanului brăilean «O crimă la miezul nopții» anunțăm pe simpaticii noștri cititori că de astă-dată, urmarea care începe din numărul de față, este scrisă după documente autentice de către un romancier de forță, găsit de noi cu mari spese, în urma încetării din viață a primului editor. Capitolele următoare, scrise într'un stil care ne amintește pe nemuritorul autor Chotescu în epoca lui de glorie de la Brăila, sunt pline de schelete, fantome, dame obosite și sînge încheșat. Și, totuși, «Zeflemeaua» se vinde tot cu 20 banî. Așa pomană mai rar!

Burdujeni

A, dar asta-i culmea. Inchipuiți-vă, prefectul l'a confirmat (înțelegeți pe cine — pe primarul) și de-atunci, iacă se împlinește luna, conu Climescu nu mai știe ce înseamnă a călca în noroi — de dimineață înhamă caii la trăsura primăriei, și, pînă mai dăunăzi cînd îl salutăm, se descoperea, acum întoarce capul, și holbește ochii spre firmament cu atîta ifos, par'că ar fi primar și pe acolo...

* * *

Ceva ne mai văzut, ne mai auzit, ne mai pipăit! Avîndu-se în vedere că în «Sala de revizie» a gărei nu este scenă, și deci cînd se dau baluri, serate și concerte (ah! vai! concerte!) artiștii n'au pe ce urca, (urcas'ar pe scara de din dos, a toaletei, de la casa lor) *elita* (adică șefii, subșefii, telegrafistii, macagii, etc) — eu nu's nici șef, nici subșef — *elita societății* b-u-r-d-u-je-ni-lor, a hotărît să de un bal, precedat de concert (șine-mă Doamne!)

Se va cînta din viola, din flaut (lung), din gură (garantez sonoritatea), din pian, și din... cor, adică, cum aș zice: șefii, subșefii, etc., conduși de «bulibașa» vor intona «Imnul Regal», «Deșteaptă-te Romîne»,

«Sirba Ceferiștilor» și în fine, «Maus romanță», (nu traduceți; romanța șoarecelui). Pînă acum s'a deslăcut o sumă de bilete. Bieții «nighistori» din tîrg injură pe Stamat, pe Doctoru, pe Șpițer, pe șefi, că le-a trăsînt să pună un nou «ghir». *Adiche pîntru-și?* Se scarpănă nedumeriți în cap. *Lești legi?*...

Deocamdată atîta.

Muza.

EPIGRAMĂ

X. poetul, cînd trimite
Versuri pentru publicare,
Ca să facă-economie:
«Mostre fără de valoare.»

S. L.

PANGLICARII

Opereta revistă „Panglicarii“ datorită d-lor Mușoiu și Marion se va reprezenta pentru prima oară în seara de 17 Februarie, pe scena teatrului Bulevard.

Iată cîte-va din tablourile ce conține revista:

Actul I. — Suprimații și criza — Monedele mărunte, — Mișcările dambagiilor și ale meseriașilor — Reportajul în București — Călugărul Damian — Bacalaureatul. — Școlile de menagiă. — Lucrul manual de comandă. — Suprimarea corsetelor în școli. — Cărțile poștale ilustrate. — Prima inaugurare a vapoarelor pe Dimbovița. — Cearta între Tanda și Manda. — Cadrele vechi și noi. — Intrunirile electorale.

Actul II. — Teatrele populare. — Tîrgul moșilor. — Lotărie și cocoșei — Excedentul bugetar și convensiunea. — Chestia orientului. — Familia Humbert. — Legea pensiilor. — Pensiile alimentare. — Artiștii străini. — Opereta și cafe-chantant. — Emigrările. — Articolul 7. — Nota americană. — Moștenirea americană. — Testamentul botezat. — Goana după milioane. — Poliția de siguranță. — Fuga casierilor în America. — Drumul la America. — Musica Bersaglierilor.

Actul III. — Studentele de la Universitate și Senatul. — Statue de pe Bulevard. — Femeia avocat. — Neaga rea. — Procesul Capius de la jurați. — Procesul Mucius de la tribunal. — Bătăia de la Universitate cu călimările. — Cămătării și constringerea corporală a debitorilor. — Certificatele obligatorii pentru viitorii căsătoriți. — Viteza mișcărilor. — Focul de la magazinul general. — Arestul poliției. — Fuga de la Suceava. — Desființarea poliției comunale. — Reorganizarea accizelor. — Stîlul secesion. — Alegătorul de profesie. — Romanul călugărului Damian. — Panglicarii.

...Căerem serviciului sanitar să ia din vreme măsură, căci o să bîntue o adevărată epidemie în București: mii de oameni, asistînd la această piesă, o să moară... de rîs.

DESFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCIPELUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 124

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VIILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MĂREI DIN BUFTEA

din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUFTEA

EXCELENȚA BRÎNZA

„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brânzeturî din Buftea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

A. ALTA

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut :

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**
In București se găsește de vânzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de 10 bani, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMA ALBASTRĂ

cuprinzînd cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarascon. D-nii depositarî din provincie ai „Zeflemelei” sunt rugați să comunice printr-o carte poștală cîte volume doresc.

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

MIRCEA G. PETRESCU

FOST MAGISTRAT, AVOCAT

S'a mutat Str. Columbelor 4 bis

CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.

BUCUREȘCI

Talentatul pictor Nicolae Vermont a deschis o expoziție în Pasagiul Romîn No. 31 (Calea Victoriei).

Expoziția va fi deschisă în toate zilele de la 9 — 12 dimineața și de la 2 — 7 seara.

NICOLAE A. POPOVICI

DOCTOR IN DREPT, FOST MAGISTRAT

AVOCAT

MUTAT Str. Pasului No. 6

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA IȘI DA

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvînt, căci: excelentele mîncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.